

בית משפט השלום בבאר שבע

10 אוקטובר 2012

ת"פ 11-09-57250 מדינת ישראל נ' אבו
אמדעים ואח'

בפני כב' השופט ד"ר יובל ליבדרו

1

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרית אלישע אל עמי והמתמחה שלום יפרח

נגד

הנאשמת: 1. סייאח אבו אמדעים - בעצמו

2. עזיז אבו אמדעים - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד ארנה כהן

2
3
4
5
6
7
8
9

פרוטוקול

החלטה

1. בפני טענה מקדמית בהתאם לסעיף 149 (4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") לפיה יש להורות על ביטול כתב האישום כנגד הנאשמים הואיל והעובדות בכתב האישום אינן מגלות עבירה.
2. בכתב האישום שהוגש נגד הנאשמים נכתב כי:
- "עובר לתאריך 22/07/11 בסמוך לשעה 14:00 הסיגו הנאשמים גבול לגוש 100227 מערבית לכביש 40 בסמוך לבית הקברות אטורי נ.צ. 179000/583900, שטח השייך למדינת ישראל בכך שהקימו אוהלים בשטח זה ונשארו שם להתגורר שלא כדין".
- הוראת החיקוק שיוחסה לנאשמים היא עבירה של הסגת גבול פלילית, עבירה לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977".
3. באת כוח הנאשמים טענה שכתב האישום אינו מגבש את יסודות עבירת הסגת גבול ולפיכך יש להורות על ביטולו של כתב האישום.
4. באת כוח הנאשמים טענה כי עבירת הסגת גבול היא עבירה התנהגותית הדורשת מחשבה פלילית מיוחדת.

בית משפט השלום בבאר שבע

10 אוקטובר 2012

ת"פ 11-09-57250 מדינת ישראל נ' אבו
אמדע'ם ואח'

- 1 בא כוח הנאשמים טוענת שלשם התהוותו של היסוד הנפשי של העבירה, נדרשת הוכחת
2 "כוונה מיוחדת" ביחס לאחת ממטרות העבירה, דהיינו נדרש שכתב האישום יתייחס
3 למטרת העבירה: כדי להפחיד מחזיק הנכס, להעליבו או להקניטו או לעבור עבירה. דא עקא
4 שכתב האישום כלל איננו מציין לשם מה לכאורה ביצעו הנאשמים את העבירה.
5
6 לחילופין טענה באת כוח הנאשמים כי לאור העובדה שקיים הליך משפטי אזרחי בין
7 הצדדים באשר לשאלת הבעלות על הקרקע אזי שלא ניתן לראות בנאשמים דווקא כמסיגי
8 גבול ואת המדינה דווקא כבעלים. בהקשר זה ציינה באת כוח הנאשמים כי התנהגות
9 המדינה הינה נפסדת העולה כדי להצדיק הגנה מן הצדק לנאשמים.
10
11 6. המאשימה בקשה בדיון שהתקיים להגיב בכתב לטענות וזאת תוך שלושה שבועות. חרף
12 האמור המאשימה לא מסרה תגובתה למרות חלוף תקופה של מספר חודשים.
13
14 **דין**
15
16 7. סעיף 149 (4) לחסד"פ קובע כי:
17 "לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן:
18 (1)
19 (2)
20 (3)
21 (4) העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה".
22
23 8. המלומד עז"ד ת. אורינוב בספרו: "סוגיות שימושיות בסדר דין פלילי" בעמודים 556-557
24 מתייחס לטענה זו באופן הבא:
25
26 משמעות הטענה היא שגם אם הנאשם יודה בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא
27 יהיה בכך בסיס להרשעתו בעבירה שיוחסה לו, או בעבירה אחרת מאותו סוג. טענה זו הינה
28 בעלת שני רבדים:
29 1. העדרו של רכיב חיוני להרשעה מ"פרשת העובדות" שבכתב האישום.
30 2. היסוד העובדתי המרכיב את העבירה המיוחסת לנאשם אינו חולש על האירוע
31 המתואר בכתב אישום זה".
32

בית משפט השלום בבאר שבע

10 אוקטובר 2012

ת"פ 57250-09-11 מדינת ישראל נ' אבו
אמדעים ואח'

- 1 .9 לאחר שבחנתי את טענת באת כוח הנאשמים, מצאתי כי הצדק עמה.
- 2
- 3 .10 לשון החוק בסעיף 447 (א) בעבירת הסגת גבול קובעת כי: "העושה אחת מאלה כדי להפחיד
- 4 מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים: (1) נכנס לנכס או
- 5 על פניו. (2) לאחר שנכנס כדי לנכס נשאר שם שלא כדין."
- 6
- 7 .11 בספרו של השופט י. קדמי "על הדין בפלילים", כרך שני מהדורת תשס"ו - 2005 מציין
- 8 המחבר בעמוד 990 כי: "להזכיר לא די שהכניסה נעשית שלא כדין אלא צריך שהדבר
- 9 ייעשה "מתוך כוונה" להפחיד מחזיק הנכס, להעליבו או להקניטו או לעבור עבירה..."
- 10
- 11 .12 בענייננו, אין בכתב האישום התייחסות לרכיב הכוונה שהוא חלק מהרכיב הנפשי של
- 12 העבירה. המאשימה לא ציינה בכתב האישום אף לא אחת מן החלופות המתייחסות ליסוד
- 13 הכוונה המיוחדת הנדרשת לביסוס עבירה זו.
- 14
- 15 .13 המלומד עורך הדין תומר אורינב מציין בעמוד 256 לספרו הנ"ל כי: " היקפה של "פרשת
- 16 העובדות" נתון לשיקול דעתו של מנסחו של כתב האישום אך הוא חייב לשקף את כל
- 17 מרכיבי העבירה המיוחסת לנאשם (הרכיבים הפיזיים והנפשיים) והיא חייבת להיות כזאת
- 18 שאם הנאשם מודה בה די בכך כדי לבסס את הרשעתו בעבירה המצוינת בפרק הוראות
- 19 החיקוק".
- 20
- 21 .14 לסיכום, סבור אני כי אף אם יודו הנאשמים במיחוס להם בכתב האישום, עבירת הסגת
- 22 גבול לא מתגבשת שכן למצער אחת מהנסיבות הנדרשות ביסוד הנפשי של העבירה
- 23 ("כדי...") לא מתקיימת על פי האמור בכתב האישום.
- 24
- 25 .15 באשר לטענה החלופית של באת כוח הנאשמים, זו של קיום סכסוך בין הצדדים שנדון בבית
- 26 המשפט המתוזי בבאר שבע בשאלת הבעלות, הרי שלא מצאתי כי יש בה כדי לבסס את
- 27 טענת באת כוח הנאשמים. ראשית, קיימת מחלוקת משפטית בשאלת תביעת זכות בתום לב
- 28 ככזו המבססת הגנה של הסגת גבול. (ראה ספרו הנ"ל של המלומד י. קדמי בעמודים 990-
- 29 991).
- 30 שנית, הסכסוך הנדון במסגרת התיק האזרחי אליו הפנתה באת כוח הנאשמים ת.א 1161/07
- 31 **עבדאלה חסק סאלח, אבו מזיעם ז"ל ואחרים נגד מדינת ישראל** ותיקים מצורפים, לא
- 32 מתייחס ל"גוש" המצויין בכתב האישום, מושא תיק זה.

בית משפט השלום בבאר שבע

10 אוקטובר 2012

ת"פ 57250-09-11 מדינת ישראל נ' אבו
אמדע'ם ואח'

- 1 לסיכום אין בהחלטה זו כלל כדי להתייחס לשאלת הזכויות במקרקעין מושא כתב האישום,
2 וכל כולה מתבסס על אופן ניסוח כתב האישום.
3
4 15. לאור האמור לעיל, אני מקבל את טענת באת כוח הנאשמים ואני מורה על ביטולו של כתב
5 האישום.
6
7 16. בטרם חתימה מוצא אני להעיר למאשימה אשר מאז יום 27/06/2012 לא מצאה לנכון להגיב
8 לטענות באת כוח הנאשמים, חרף החלטה בעניין. המאשימה לא מצאה גם להתייחס
9 להחלטה שחייבה אותה להגיב לטענת באת כוח הנאשמים באשר לקושי להיפגש עם
10 המאשימה, ולקושי לצלם את חומרי החקירה, וחבל שכך.
11
12
13 ניתנה והודעה היום כ"ד תשרי תשע"ג, 10/10/2012 במעמד הנוכחים.
14
15

ד"ר יובל ליבדרו, שופט

16